

og Østerrig, saa at de uden Videre gaae over Eideren og tage det, og fordrive os som ved et Pust? Vor Hær, som staaer der kampfærdig, og dog indtager en nogenlunde anseelig og stærk Stilling efter de Kræfter, som et lille Land kan raade over, er dog sikkert beredt paa og opfordret til at staae fast til det Yderste. Men for at den skal gjøre det, maa den ogsaa vide, at den staaer der med Samstemning og med de bedste Duffer fra det danske Folks og den danske Rigsdags Side; det styrker den til at holde ud til det Yderste. Er det rigtigt at tale paa den Maade om at opgive Selvstændigheden som noget Forbigaaende? — Vi have jo Erfaring for os; vi have Aftalerne af 1851—52. Der er sagt, at der ved dem er sleet Noget, som skulde kunne betragtes som bindende. Medens Noget under visse Omstændigheder var bindende i dem, vare andre Ting ubestemt henstillede, uden paa nogen Maade at binde. Men hvorledes ere de fortolkede? Have vi faaet Lov til at fortolke dem paa en naturlig Maade? Have vi faaet en Erklærelse af vor Fortolkning fra de Magters Side, som have indgaaet dem, eller ført denne Skrivtvejel med os? Eller have vi slet ikke Ret til at være med at fortolke dem, og naar andre Magter fortolke dem paa den Maade, som sleet er, maae vi saa ikke gjøre Modstand? Vor Stilling var, efterat vi havde givet efter i vigtige Punkter, for at faae Landet, som det ærede Medlem sagde, i Besiddelse, lidet misundelsesværdig. Det, som aldrig kunde betragtes som bindende, blev betragtet saaledes af vore Modstandere, og i lang Tid, i Arrækker, har der været en haard Kamp, en vanskelig diplomatisk Kamp for at hævde vor Selvstændighed; og efterat vi have gjort vort Yderste for at vise Smødekomen, staae vi nu paant lige overfor en Kamp paa Liv og Død. Vil det ærede Medlem nu sige, at naar vi nu gaae langt videre i vor Godmodighed ved Fortolkningen af disse Dverenskønst, naar vi fortolke dem i den allervideste Udstrækning, saaledes som man aldrig tidligere har tænkt sig, at de kunde fortolkes, at vi da ere reddede? Ville vi ikke, naar vi end hderligere opgive vor Selvstændighed, om nye 16 Aar sandsynligt staae overfor nye og langt større Farer? Vil

det ikke blive en nødvendig Følge af en hderligere Eftergivenhed, at de, der nu kræve Noget af os, ville være tifold stærkere, end de nu ere, til ikke blot vedvarende at kunne sprænge vor Selvstændighed, men til at tage Landet med? Man maa ikke lege med et Folks vigtigste Rettigheder, som om det Intet var at opgive Landets Selvstændighed og Folkets frie Selvbestemmelse. Der kan være en Uselvstændighed, som er værre end det, som det ærede Medlem ansaae som det Allerværste, der hænde kunde. Der kan være Tilfælde, i hvilke et Rige stod sig bedre ved at faae en haard Afgjørelse, ved at beklippes, end at maatte finde sig i en saa høi Grad af Uselvstændighed, at det, som den syge Mand, dog vilde døe ved den første givne Keilighed, ved den første alvorlige Prøvelse. Det gjorde mig dobbelt ondt, at det ærede Medlem har talt, som han har gjort, thi han, med sin skarpe Opfattelse af Forholdene, veed saare vel, at naar preussiske og østerrigske Tropper i dette Dieblig staae i Holsteen, er det allerede et fuldstændigt Fredsbrud. Der kan være Spørgsmaal om, af hvor stor Udstrækning Forbundets Ret er til at gribe ind i et Forbundsland. Jeg troer, at Forbundet imod os er gaaet langt videre, end dets Ret gaaer, men det er i alt Fald klart, at Preussen og Østerrig ikke kunne optræde paa Forbundets Vegne, da Fleertallet i Forbundet netop har erklæret, at det ikke blot er uenigt med Stormagterne i Tyskland, men protesterer imod, at de handle paa Forbundets Vegne. Jeg fordrer ingen Erklæringer af Regjeringen; jeg veed meget vel, og deri har jeg allerede sagt, at jeg giver det ærede Medlem Ret, at Regjeringen maa have Frihed; og at vi ved i Dieblicket at faae bestemte Udtalelser her neppe ville opnaae noget Godt, men maafsee snarere skade. Have vi ikke den Tillid til Regjeringen, at den med Mod og Digtighed vil gennemføre sine Planer og hævde Rigets Selvstændighed, maae vi ønske en anden Regjering, men det kan ikke føre til at fordrø bindende Tilfagn. Jeg vil kun udtale, at dersom det kommer til Krig, er det klart, at alle Vaand ere løste, og at der ikke længere er Tale om tidligere Forpligtelser; thi en Magt kan ikke paa een Gang paaføre en anden Krig og holde